

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

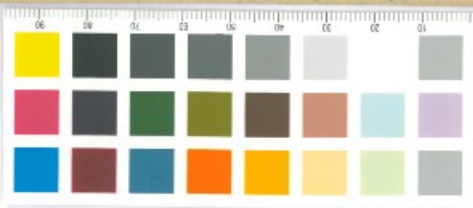
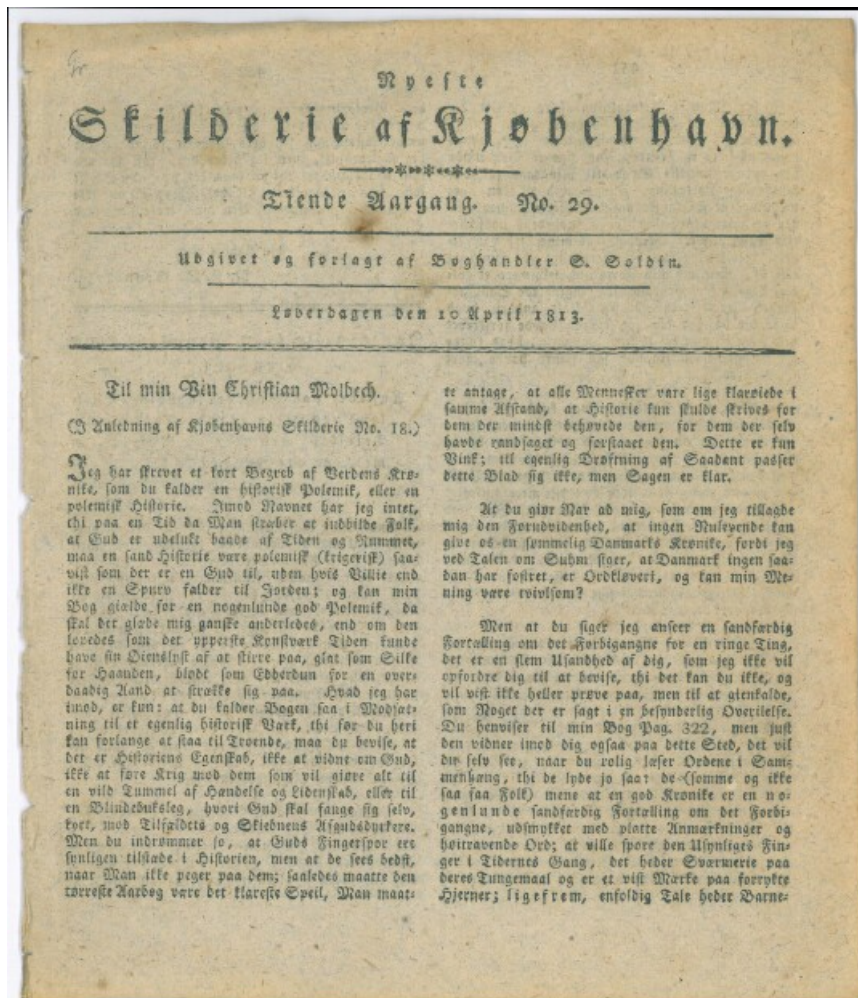
Titel: Til min Ven Christian Molbech

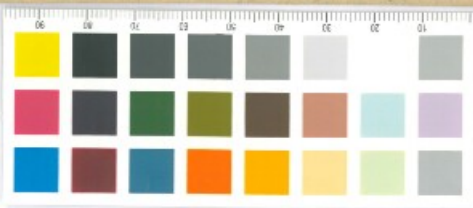
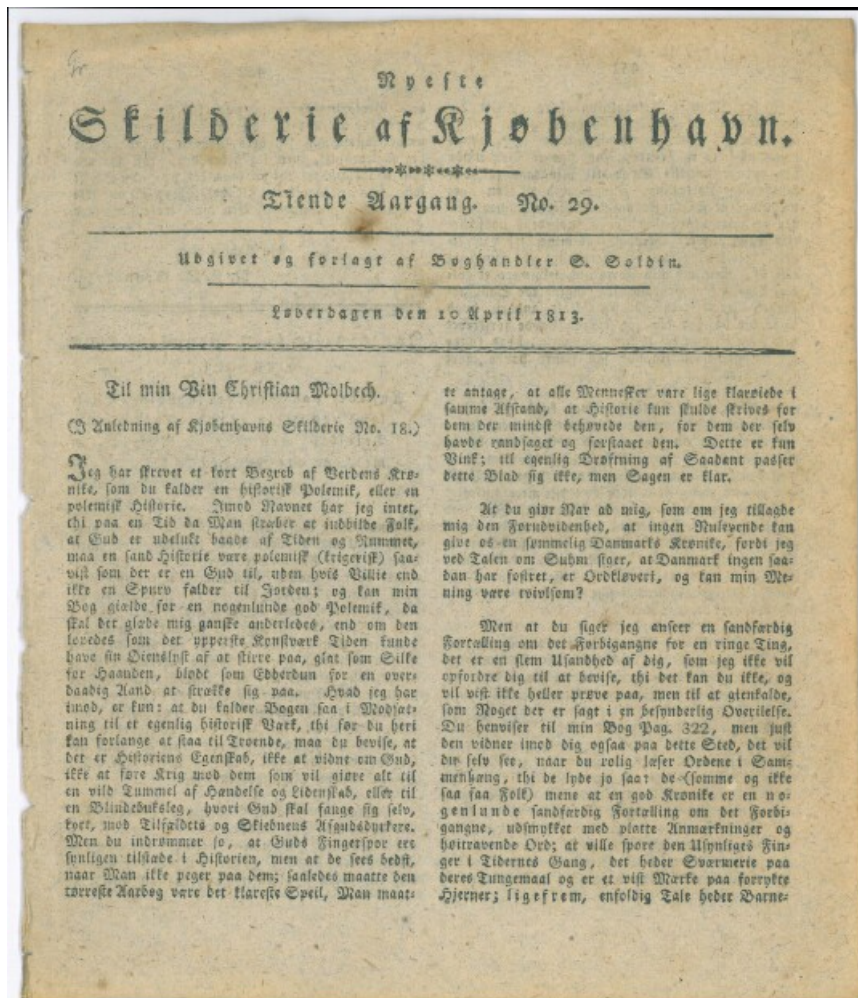
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Til min Ven Christian Molbech", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 449. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_206-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

maal, som Man i Betragtning af de uoplyste Ti-
der, kan tilgive Herodes, Smerre og de Hellige
Eskibentene, men Angon uundtude. Jeg synes
rigtig at knap en Fiende, end saa en Ven kunde
her opdage mindste Spor til Ringearer for den
sandfærdige Fortælling, eller Grund til den for-
modning, at jeg kanse ansaa de gamle Anmærkin-
ger og høitværende Ord for Sandhedens uadskil-
lige Følgesvende. Men, for at mine Ord vare li-
gesaa tvivlsomme som de ere tydelige, da kunde jo
ikke de, men ene min Fortælling selv vare et oph-
digt Beviis for, hvorvidt jeg ringearer Sandfæ-
dighed eller ikke, thi har jeg fortalt sandt, hvad
vilde det da sige om jeg rettedes havde forskrevet
mig; og er min Fortælling løgnagtig, hvad kunde
det da hjælpe om jeg nok saa smukt havde lovet
Sandfærdighed.

Men, kiære Nolsch! hvad kunde da forklæ-
tte dig saa faare, at du glemte at lase eer, ja at
du glemte at du i mere end 4 Aar har kendt
mig som et, paa menneskelig Viis sandfærdigt Men-
neske, eller kiender du mig for en Kongens Ven?
det maatte rigtig nok, som et vidste mere om mig,
end at du var min Ven, let falde paa. Jeg veed
hvad der har forbitret dig saa faare, og det smær-
ter mig mere end helt Vesten, men saalænge du
liver, vil jeg ogsaa tie, og det vilde bedrøve mig,
om du nøder mig til for alle disse fremmede, til-
dels ukjendte Ansigter at sige dig, hvad min Døds
Drøbe er i dine Dine.

Nolsch! lad ikke det Nørværende slynges over
det Fordigangne og vend ikke det Tilkomende
Nøggen! Vi sødtes, vi sødtes, vi sødtes, da spør-
ges ei, om vi sandede Haandklap og klæde glim-
rende Døbler, men om vi tænkte og talte og van-
drede som for den alvidende Guds Nafn. Han
er Heren, vi ere Tro, kun levende naar Hans
Haand opsløder os. Han er Hellig, vi ere Sønders,
og Hans Dæmberighed det eneste Nafn som kan
holde i den store Storm; give Gud i at disse Sand-
heder naar han og dybt og kæftigt vrantede i Hjer-
tet, at vi stirre paa dem med stødt Blik da siger
der ikke fort, om det lod, som vi adskiltes vidt fra
hverandre, snart skulle Hjertene længes og ledes
og mødes, men i al Fald forenes, naar Verden og

dens Bestoring forgaar, naar sin Tro, Haab og
Kjærlighed blive ved det er første, og gid det
voode sidste Gang jeg greb Penum for at kisse
dig saaledes til, men jeg bider dig, rør ikke ved
min Døds Hjerte! thi da maa det paa min Skrifte-
lade, som jeg var i din Fiende, enddog du vist ikke
i Verden skal stude en Ven mere trofast end med
Guds Hjelp

din Stadige Ven

N. F. S. Grundtvig.

Jagttagelse over Venus og dens Drabant.

Afskrevet paa Gunderslevholm i Sjæl-
land ved Hjælp af et tre Fods Speil-
Teleskop, ved reen og kystri Him-
mel, den 6te Junii 1761.

Blandt dem, som interessere sig for det astron-
omiske Studium, er det udfem bekendt, hvor uheld-
dige de fleste Astronomer vare ved deres Obser-
vationer over Venus's Gjennemgang igjennem Solen
d. 6 Junii 1761, da den skulde lyse næsten al-
levægne tilintetgjorde deres Bestræbelser. Men i
det vi savne de forerige Erfaringer, som under
heldigere Omstændigheder vilde bleven Kræften
af saa mange udmærkede Lærdes forenede Bestre-
belse, vil det vel ikke vare Astronomiens Ulykke
uvelkommen at underrettes om en Observation, som
denne Dag blev anstillet ved reen og kystri Him-
mel. Til de forerige Astronomer overlades det at
bedømme de Resultater, jeg har troet at kunne ud-
lede af min Jagttagelse, eller at udtale sig. For
Observationens Rigtighed indseer jeg.

Naar engang min Erfaring af Efterverdenens
Kjæftes, som jeg haaber, da vilde jeg, at man
skulde kunne sige: "denne Observation har en dansk
Mand først gjort"; og denne Tante har bevoget
mig til, inden jeg betaler Naturen min Gjæld, at

maal, som Man i Betragtning af de uoplyste Ti-
der, kan tilgive Herodes, Socrates og de Hellige
Eskibentene, men Angen nævnelde. Jeg synes
rigtig at knap en Fiende, end lig en Ven kunde
her opdage mindste Spor til Ringene for den
sandfærdige Fortælling, eller Grund til den for-
modning, at jeg kanse ansaa de gamle Anmærkinge
og høitværende Ord for Sandhedens uadskil-
lige Følgesvende. Men, for at mine Ord vare til-
gaaet tvivlsomme som de ere tydelige, da kunde jo
ikke de, men ene min Fortælling selv vare et oph-
digt Beviis for, hvorvidt jeg ringede Sandfæ-
dighed eller ikke, thi har jeg fortalt sandt, hvad
vilde det da sige om jeg rettedes havde forskrevet
mig; og er min Fortælling løgnagtig, hvad kunde
det da hjælpe om jeg nok saa smukt havde lovet
Sandfærdighed.

Men, kiære Nolsch! hvad kunde da forklæ-
tte dig saa saare, at du glemte at lase det, ja at
du glemte at du i mere end 4 Aar har kendt
mig som et, paa menneskelig Vis sandfærdigt Men-
neske, eller kiender du mig for en Kongens Ven?
det maatte rigtig nok, som et vidste mere om mig,
end at du var min Ven, let falde paa. Jeg veed
hvad der har forbitret dig saa saare, og det smær-
ter mig mere end helt Vesten, men saalænge du
liver, vil jeg ogsaa tie, og det vilde bedrøve mig,
om du nøder mig til for alle disse fremmede, til-
dels ukjendte Ansigter at sige dig, hvad min Døds
Drøbe er i dine Dine.

Nolsch! lad ikke det Nærværende bygge over
det Fordigangne og vend ikke det Tilkomende
Nøggen! Vi sødtes, vi sødtes, vi sødtes, da spør-
ges et, om vi sande Haandklap og blotte glim-
rende Vobler, men om vi tænkte og talte og van-
drede som for den alvidende Guds Nafn. Han
er Heren, vi ere Tro, kun levende naar Hans
Haand opsløder os. Han er Hellig, vi ere Sønders,
og Hans Dæmberighed det eneste Næser som kan
holde i den store Storm; give Gud i at disse Sandt-
heder naar han og dybt og kæftigt vrantede i Hjer-
tet, at vi stirre paa dem med stobigt Blik da siger
der ikke fort, om det lod, som vi adskiltes vidt fra
hverandre, snart skulle Hjertene længes og ledes
og mødes, men i al Fald forenes, naar Verden og

dens Bestoring forgaar, naar sin Tro, Haab og
Kærlighed blive ved det er første, og gid det
voode sidste Gang jeg greb Penen for at skrive
dig saaledes til, men jeg bider dig, rør ikke ved
min Døds Hjerte! thi da maa det paa min Skrifte-
lade, som jeg var i en Fiende, enddog du vist ikke
i Verden skal stude en Ven mere trofast end med
Guds Hjelp

din Stadige Ven

N. F. S. Grundtvig.

Jagttagelse over Venus og dens Drabant.

Afskrevet paa Gundersløvs Hof i Sjæl-
land ved Hjælp af et tre Fods Speil-
Teleskop, ved reen og kystri Him-
mel, den 6te Junii 1761.

Blandt dem, som interessere sig for det astron-
omiske Studium, er det udfem bekendt, hvor uhel-
dige de fleste Astronomer vare ved deres Obser-
vationer over Venus's Gjennemgang igjennem Solen
d. 6 Junii 1761, da den skulde Lyse næsten al-
levogne tilintetgjorde deres Bestræbelser. Men i
det vi savne de forerige Erfaringer, som under
heldigere Omstændigheder vilde bleven Kræften
af saa mange udmærkede Lærdes forenede Bestre-
belse, vil det vel ikke vare Astronomiens Udfør-
evselssomment at underrettes om en Observation, som
denne Dag blev anstillet ved reen og kystri Him-
mel. Til de forerige Astronomer overlades det at
bedømme de Resultater, jeg har troet at kunne ud-
lede af min Jagttagelse, eller at udlede nye. For
Observationens Rigtighed indseer jeg.

Naar engang min Erfaring af Efterverdenens
Kafjæsttes, som jeg haaber, da vilde jeg, at man
skulde kunne sige: "denne Observation har en dansk
Mand først gjort"; og denne Tante har bevoget
mig til, inden jeg betaler Naturen min Gjæld, at

